

Grindsted Kirke og Nollund Kirke

Søndag d. 13. januar 2019 kl. 9.30 / 11.00

Steen Frøjk Søvnald

Prædiken til 1. søndag efter helligtrekonger, Luk 2,41-52. 1. tekstrække

Salmer

DDS 331: Uberørt af byens travlhed (DKK 513)

Dåb – DDS 448,1-3 + 4-6: Fyldt af glæde over livets under (DKK 147)

SoS 448: Herre, at se dig er min længsel og bøn (se indscannet fil)

DDS 411: Hyggelig, rolig (DDK 230)

Altergang DDS 125: Mit hjerte altid vanker (DKK 369)

 DDS 208: Skriv dig, Jesus, på mit hjerte (DKK 285)

DDS 69: Du fødtes på jord (DDK 92)

Tekstlæsninger

GT-læsning: Sl 84,1-13

Hvor er din bolig vidunderlig, Hærskarers Herre! Min sjæl fortæres af længsel efter Herrens forgårde, mit hjerte og min krop råber efter den levende Gud. Selv spurven finder sig et bo, og svalen en rede, hvor den lægger sine unger, ved dine altre, Hærskarers Herre, min konge og min Gud. Lykkelige de, der bor i dit hus, til stadighed kan de prise dig. Lykkelige de mennesker, der har deres styrke i dig, de som har i sinde at drage på valfart. Når de drager gennem Baka-dalen, gør de den til et kildevæld, efterårsregnen hyller den i velsignelse. De går fra kraft til kraft og får Gud at se på Zion. Herre, Hærskarers Gud, hør min bøn, lyt, Jakobs Gud! Se til vort skjold, Gud, se på din salvedes ansigt! En dag i dine forgårde er bedre end tusind, jeg selv har valgt. At ligge ved tærskelen til min Guds hus er bedre end at bo i ugudeliges telte. For Herren er sol og skjold, Herren giver nåde og ære. Dem, der vandrer i oprigtighed, nægter han intet godt. Hærskarers Herre, lykkeligt det menneske, der stoler på dig!

Epistel: Rom 12,1-5

Så formaner jeg jer, brødre, ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende og helligt offer, der er Gud til behag – det skal være jeres åndelige gudstjeneste. Og tilpas jer ikke denne verden, men lad jer forvandle, ved at sindet fornyes, så I kan skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, det som behager ham, det fuldkomne. I kraft af den nåde, jeg har fået, siger jeg til hver eneste af jer: Hav ikke højere tanker om jer selv, end I bør have, men brug jeres forstand med omtanke, enhver efter det mål af tro, som Gud har givet ham. For ligesom vi har ét legeme, men mange lemmer, alle med forskellige opgaver, således er vi alle ét legeme i Kristus, og hver især hinandens lemmer.

Prædiketekst: Luk 2,41-52

Hvert år tog Jesu forældre til Jerusalem til påskefesten. Også da han var blevet tolv år, drog de derop, som det var skik ved festen. Da påskedagene var omme, og de

skulle hjem, blev drengen Jesus i Jerusalem, uden at hans forældre vidste det. I den tro, at han var i rejsefølget, kom de en dags rejse frem og ledte efter ham blandt familie og bekendte. Da de ikke fandt ham, vendte de tilbage til Jerusalem for at lede efter ham dér; og efter tre dage fandt de ham i templet, hvor han sad midt blandt lærerne, lyttede til dem og stillede dem spørgsmål. Alle, der hørte det, undrede sig meget over hans indsigt og de svar, han gav. Da forældrene fik øje på ham, blev de slået af forundring, og hans mor sagde til ham: »Barn, hvorfor gjorde du sådan mod os? Din far og jeg har ledt efter dig og været ængstelige.« Men han sagde til dem: »Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?« Men de forstod ikke, hvad han sagde til dem. Så fulgte han med dem tilbage til Nazaret, og han var lydige mod dem. Hans mor gemte alle ordene i sit hjerte. Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.

PRÆDIKEN

Prædiketeksten i dag kunne næsten være klippet ud af et moderne magasin med historien om den her between på 12 år, som nu har fået lov at vælge, om han vil være hos sin mor og sin papfar eller om han vil være hos sin far. Og til sin mors store forbløffelse siger han altså: *Vidste I ikke, at jeg bør være hos min far?* Jesus blev så alligevel hos sin mor og sin – lad os bare sige – papfar, Josef.

Men det er slet ikke sådan en historie! Der er meget mere på spil. Det er nemlig historien om, hvor stor Jesus er. I julen har vi fejret det lille barn, og vi har hørt, at han er noget helt særligt. Født af en jomfru, engle synger ude på marken, hyrderne kommer til stalden, vismænd fra Østerland tilbeder ham, og lige før vores tekst hører vi om Simeon og Anna i templet, der udråber det lille barn til at være en *åbenbaring for hedninger og en herlighed for dit folk Israel*. Simeon siger også: *Dette barn er bestemt til fald og oprejsning for mange i Israel og til at være et tegn, som modsiges – ja, også din egen sjæl skal et sværd gennemtrænge*. Vi bliver udfordret til at tænke stort om Jesus, for han er ikke bare et barn som andre – han er verdens frelser.

Nu er Jesus blevet 12 år, og allerede som dreng, kun på vej til at blive teenager, sidder han i templet og udspørger de teologiske spidser i Jerusalem og giver svar til dem!

Jeg har nogle gange har denne tekst oppe med konfirmander og spurgt dem: Hvis I blev væk i København for jeres mor og far, hvor længe ville der så gå, inden de begyndte at lede i kirkerne? De svarer som regel, at der sagtens kunne gå de tre dage, Maria og Josef brugte på at lede efter Jesus.

Ud fra beretningen har man fra gammel tid brugt denne søndag til at tale om familie, hjem og opdragelse, og det er bestemt relevant, også i dag. I den gamle kollektbøn til i dag fra 1500-tallet lyder det: ”Vær i din nåde med forældre og alle, som du har sat til vejledere for børnene og de unge... Giv børnene din Ånd og nåde, at ordet må bære frugt i deres hjerter”. Det er gode bønner for forældre, børn og hjem.

At blive forældre er en stor gave og velsignelse, men også en stor opgave, vi ind imellem svigter i. At være forældre er derfor også forbundet med skyld og overvejelser: Gjorde vi det godt nok? Blev børnene robuste og klædt på til at leve i samfundet? Og for kristne forældre: Fik vi vist hen til Jesus, som vi selv tror på og følger? Lærte vi børnene og de unge, at Guds bud er de bedste leveregler at følge for et menneske? Og fik vi lært og vist dem, at kristendom ikke er en samling regler, man skal følge, men er på én gang et frihedsbudskab at leve af og det tryggeste hjem at bo i, en åben himmel med tilgivelse og Guds fred? *Jeg skal bo i Herrens hus alle mine dage*, skrev David i Sl 23.

Jeg har tit tænkt på, hvordan det har været at være forældre til Jesus. Tænk på, at han blev født uden synd. Man kan forestille sig, at det har været en ren walk-over. Ikke noget med at han krævede sin ret, ingen surmulen over at skulle tømme opvaskemaskinen, ingen kamp om, hvem der skal sidde i midten på bagsædet – fra Jesus i hvert fald. Netop derfor må denne lille episode have mejslet sig ind i Maria og Josef. Både fordi han kunne siges at være ulydig mod dem, hvad han så ikke var, men

naturligvis især fordi han satte lydigheden mod Gud først. Det vigtigste var at være hos sin Fader – altså hos Gud. Ikke bare i templet, men hos Gud.

Hvor er egentlig vores hjem? Jeg forstår Jesus sådan, at han vil invitere os til at være hjemme hos Gud? Ikke bare sig selv, men også Maria, Josef, og os. Så hvordan har du det med at høre hjemme hos Gud? Vi taler ikke om, om du føler dig hjemme i kirken. Det kan også være en del af sagen! Men hører du hjemme hos Gud eller ser du dig mere som en gæst? Måske endda én, som aldrig kommer længere end til terrassen?

Vi lever i et samfund, hvor hjemmet er under opløsning. Når man spørger børn og unge om, hvad der betyder mest for dem, er det stadig for de fleste hjemmet, familien: Forældre, søskende, bedsteforældre osv. Samtidig oplever mange at skulle dele hjemmet mellem flere: 1 uge her og 1 uge der. På et tidspunkt skal man måske ligefrem vælge, hvor man vil have sit primære hjem! Før i tiden hørte vi også hjemme i en bestemt tro, når vi voksede op i Danmark. Sådan er det stadig for mange. Men flere og flere må vælge, og flere vælger kristendommen fra, måske presset af samfundet, skolen, jævnaldrende. Hvilket hjem, hvilket fundament er der så? Og i den senere tid har selv ens seksualitet og køn været sat til debat som et valg, man skal foretage. Hvem er jeg egentlig? Skal jeg også vælge dét hjem? Færre og færre ting bliver givet. Hjem bliver mere og mere noget, jeg skal vælge og ikke den sikre havn, som er givet på forhånd og hvor jeg hører hjemme som menneske, der er skabt af Gud. Hvor hører vi egentlig hjemme?

”Bør jeg ikke være hos min far”, spørger Jesus!

Jo, sandelig gjorde han det!!

Han burde vel være hos sin far i Himlen hele tiden!!??

Det eneste rigtige sted at være for Guds egen søn!

Men Jesus gjorde det stik modsatte. Julen har lige fortalt os, at Gud gjorde jorden til sit hjem. Jesus kom fra sin Fader, Gud, til jorden. Og man kan virkelig forstå

Brorsons undren i julesalmen ”Mit hjerte altid vanker”, som vi synger under nadveren

i dag: ”Hvi skulle herresale ej for dig pyntet stå? Du havde at befale, hvad end du peged på.... Hvi lod du ej udspænde en himmel til dit telt og stjernefakler brænde, o store Himmel-helt?”

Og så standser Brorson op og siger: ”Nej! Jesus får sit leje i denne gode jul, hvor betlere de pleje at lægge sig i skjul!” (DDS 125)

Himmelkongen finder sit hjem hvor tiggere plejer at lægge sig i skjul – eller hvor skilsmissebørn græder sig i søvn under dynen, eller hvor et andet barn kæmper med sit selvbillede, eller hvor den voksne kryber sammen med ondt i maven over et ægteskab, der smerter eller gik i stykker, eller hvor den arbejdsløse er ved at miste modet eller hvor den med en hård barndom i bagagen er ved at miste troen på sig selv, og hvor den sørgende har svært ved at holde fast i troen på en kærlig Gud! Dér fandt Jesus, Guds søn, sit hjem – blandt os hjemløse mennesker, som efter syndefaldet alle står uden for Guds rige, uden for fællesskabet med den Gud, vi ellers var skabt til at tilhøre. Gud fandt sit hjem – uden for Paradiset – for at du og jeg skulle finde vores hjem i Paradiset, dér hvor Jesus bor.

Ligeså fremmed jorden var for Guds søn, ligeså fremmed er Guds himmel for os mennesker!

Guds himmel, Guds hus, det er retfærdighedens sted, fredens sted, kærlighedens sted, nådens sted, glædens sted. Og bare tag et kig på den dagligdag, du selv lever i: Er det ren og skær retfærdighed, fred, kærlighed, nåde, glæde?? Vi behøver ikke komme krybende som syndere, men vi må vel erkende, at vores eget liv langt fra altid afspejler Guds vilje med os!?

Er Gud så ligeglad med det, siden Jesus vil tage bolig i sådan en verden?

Nej, Bibelen lader os ikke være i tvivl. Romerbrevet i NT siger det klart:

”Guds vrede åbenbares fra himlen over al ugudelighed og uretfærdighed hos mennesker, der undertrykker sandheden med uretfærdighed” (Rom 1,18).

Det er så hjem-løst som noget kan være. At være det sted, hvor kun Guds vrede råder! Og det er der, hvor uretfærdigheden råder! Jeg kan sagtens se mig selv sådan et sted.

Men selv dér fandt Jesus sit hjem, da han i de mest lidelsesfulde timer på Golgatas kors oplevede sig så hjemløs og forladt som aldrig før: ”Min Gud min Gud, hvorfor har du forladt mig!”

Og svaret var jo: Fordi Guds vrede blev åbenbaret over den ugudelighed og uretfærdighed, som Jesus havde taget på sig!

I den dybeste forbandelse og det mørkeste mørke, forkastet af Gud, fandt Guds søn sit hjem – af én eneste grund:

For at åbne sit og Faderens og Helligåndens hjem for det fortabte menneske – for dig og mig!

Så enkelt kan det siges, hvad der drev Jesus ud i den store redningsaktion: Guds børn skulle bringes hjem. De fortabte skulle hjem. De håbløse skulle have håb og de hjemløse og brudte familier og mennesker skulle have et himmelsk og et evigt hjem. *Også din egen sjæl skal et sværd gennemtrænge* – det skete på korset. Tænk stort om Jesus – han tænkte stort om os.

Det fejrer vi, når vi har dåb i kirken. Som i dag, hvor et menneskebarn, Josephine og William, som har et hjem hos mor og far, får åbnet op til et hjem hos Gud. Det rige, som ellers var lukket for mennesker siden syndefaldet med flammende keruber, bliver åbnet igen. Helt ligesom den 12-årige Jesus, som havde et hjem på denne jord hos Maria og Josef – med alt, hvad det indebar for ham også at lidelse og død. Men alle skulle vide, at han da hørte til, hvor faderen bor.

Og alle skal vide, at der er en plads til dig – hjemme hvor Gud Faderen bor.

Her er din base!

Her er dit hjem!

I Herrens hus, i nådens hus, fredens hus, glædens hus! Alle dine dage – både dagene her og dagene i Guds evighed.

Det er baggrunden for, at du også må opleve at høre hjemme her i kirken! I en kirke, hvor der er højt til loftet, og hvor der er en solid grund at stå på: Guds løfter i sit ord! Som vi sang først i gudstjenesten: ”Her har dagen evighed, her har kærlighed sit sted, hvor Guds Søn er sammen med os under Helligåndens fred, og da føler vi en stund, at vi står på hellig grund, og at livets mening lyder fra vor skabers egen mund”.

Så: Velkommen hjem! *Vidste du ikke, at du bør være hos din Fader?*

Amen!